

Arrest

nr. 124 728 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 16 augustus 2013 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 oktober 2013 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 oktober 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.08.2013 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij verwickeld zou zijn in een echtscheidingsprocedure en dat zij deze procedure van nabij zou willen volgen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar uit de studie van het administratief dossier blijkt dat deze procedure gevoerd zal worden bij de Rechtbank Oost- Brabant te 's-Hertogenbosch (Nederland). Waarom dit element zou moeten kunnen dienen als buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen lijkt ons onduidelijk De aanvraag kan gebeuren bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert verder nog dat zij alles en iedereen zou achter gelaten hebben en dat zij niet over het nodige sociaal netwerk zou beschikken om terug te keren naar Marokko. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen bewijzen kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunt.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij enorm goed geïntegreerd zou zijn, dat zij zich aanpast aan onze Belgische maatschappij, dat zij inburgeringscursussen en taallessen heeft gevolgd, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij een arbeidsovereenkomst om te werk gesteld te kunnen worden bij het OCMW voorlegt, dat zij een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat zij als vrijwilliger werkte tijdens het filmfestival MOOOV en dat zij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.09.2012, aan betrokkene betekend op 21.09.2012.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de formele motiveringsplicht er precies toe strekt om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat zij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor haar rechten op te komen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er in casu louter toe beperkt vast te stellen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn omdat er in hoofde van verzoekster geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te dienen via de gewone procedure.

Dat er zodoende slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom men tot de huidige beslissing gekomen is en er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd wordt waarom er geen rekening wordt gehouden met deze door verzoekster opgeworpen argumentatie.

Dat er vervolgens geconcludeerd dient te worden dat er een schending voorhanden is van art. 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een schending van art. 2 en art. 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Dat één en ander in het verleden reeds werd bevestigd en benadrukt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in o.a. de arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in deze arresten met recht en rede gesteld dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd zodat hij/zij met kennis van zaken zijn/haar rechtsmiddelen kan aanwenden. Wanneer derhalve geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetsbepaling worden gesteld, dient duidelijk te worden uiteengezet waarom deze voorwaarden niet van toepassing zijn. [...].”

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, wordt hierbij telkens *in concreto* toegelicht waarom de door haar aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Zo motiveert verweerder dat niet kan worden ingezien waarom de ingeroepen echtscheidingsprocedure een buitengewone omstandigheid zou uitmaken om de aanvraag in België in te dienen, nu uit het administratief dossier blijkt dat deze procedure zal worden gevoerd voor een rechtbank in Nederland. Verder wordt ook het gestelde dat verzoekster niets of niemand meer heeft in het land van herkomst niet weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu hiervoor geen bewijzen worden voorgelegd. Inzake het ingeroepen artikel 8 van het EVRM antwoordt verweerder daarnaast dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig op deze bepaling kan beroepen nu enerzijds niet blijkt dat zij familieleden in België heeft en anderzijds gewone sociale relaties niet onder de bescherming van deze verdragsbepaling vallen. In ieder geval wordt in dit verband ook gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. In zoverre verzoekster betoogde dat zij nooit enige inbreuk pleegde op de openbare orde of veiligheid geeft verweerder vervolgens aan dat dit van alle vreemdelingen in België wordt verwacht. Wat tenslotte de aangebrachte elementen van integratie betreft, wordt gesteld dat deze elementen evenmin rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend nu deze elementen van integratie in wezen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op voormelde motivering kan verzoekster er zich niet toe beperken op algemene wijze te stellen dat de motivering niet afdoende zou zijn zonder te duiden op welk concreet als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet afdoende werd geantwoord en waarom. Het enkele gegeven dat een motivering (op bepaalde punten) summier zou zijn, volstaat ook niet om vast te stellen dat de beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd.

Een loutere verwijzing naar arresten van de Raad kan, los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, evenmin volstaan om te besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de feiten die aan de grondslag van deze arresten lagen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag betreft, merkt de Raad op dat, los van de vraag of deze bepaling directe werking heeft, deze bepaling voorziet in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus aan een vreemdeling erkend wordt. In de bestreden beslissing wordt evenwel geen standpunt ingenomen over de al dan niet erkenning van de vluchtelingenstatus. Daarenboven ontbreekt elke toelichting bij de ingeroepen schending van deze verdragsbepaling. Enige schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag kan dan ook niet worden aangenomen.

2.1.2.3. Verzoekster beroept zich verder op een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". De Raad stelt evenwel vast dat zij nalaat aan te geven welk concreet beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.

151.540). Verzoekster verstrekt evenmin enige verdere toelichting bij deze aangevoerde schending. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4; p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

In casu heeft de echtgenoot van verzoekster de intentie om een echtscheidingsprocedure op te starten.

Gelet op de talloze problemen die verzoekster met haar echtgenoot gekend heeft, wenst zij deze procedure van nabij te kunnen volgen, teneinde zich terdege te kunnen verweren waar nodig.

Een gedwongen terugkeer verhindert verzoekster de echtscheidingsprocedure op de voet te kunnen volgen, zodat het niet wenselijk is zich voor de aanvraag tot machtiging tot verblijf te begeven naar haar land van herkomst.

Bovendien liet verzoekster in haar land van herkomst alles en iedereen achter om elders een nieuw leven op te bouwen met haar partner en beschikt zij niet over het nodige sociaal netwerk om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Marokko.

Dat er in hoofde van verzoekster zodoende wel buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen. [...]

2.2.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot de echtscheidingsprocedure wenst op te starten en dat zij deze procedure van nabij wenst te volgen. Zij stelt dat een terugkeer naar haar land van herkomst dit verhindert. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk met dit ingeroepen element rekening heeft gehouden. Verweerder oordeelde evenwel dat niet kan worden ingezien waarom de ingeroepen echtscheidingsprocedure een buitengewone omstandigheid zou uitmaken om de aanvraag in België in te dienen, nu uit het administratief dossier blijkt dat deze procedure zal worden gevoerd voor een rechtbank in Nederland. Verzoekster betwist dit laatste gegeven niet en blijft in gebreke haar uiteenzetting van het middel te betrekken op deze concrete motivering in de bestreden beslissing. Zij toont aldus het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan en enige schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan op basis van haar uiteenzetting niet worden vastgesteld. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat volgens het gestelde door verzoekster enkel sprake is van een intentie van haar echtgenoot om de echtscheidingsprocedure op te starten, zonder dat blijkt dat dit reeds het geval zou zijn.

Ook waar verzoekster stelt dat zij niets of niemand meer heeft in haar land van herkomst dient te worden vastgesteld dat verweerder met dit element rekening heeft gehouden. Hij oordeelde evenwel dat geen bewijzen ter ondersteuning van deze stelling werden voorgelegd en dat om deze reden dit element niet als buitengewone omstandigheid wordt weerhouden. Verzoekster betwist niet dat zij geen bewijzen voorlegde ter ondersteuning van haar stelling en maakt opnieuw niet aannemelijk dat verweerder op grond van voormelde motivering niet kon besluiten dat geen buitengewone omstandigheid voorligt.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing is, daar verzoekster niet zou aantonen dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven, evenals de

verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven

Terwijl artikel 8 EVRM in casu wel van toepassing is en overeenkomstig dit artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de huidige beslissing volledig voorbij gaat aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoekster zich op heden bevindt en die haar er toe bewogen heeft een regularisatieaanvraag in te dienen.

Dat verzoekster immers gegronde redenen heeft om een regularisatieaanvraag in te dienen omwille van humanitaire redenen, precies omdat zij haar privébelangen en privéleven wenst te vrijwaren.

Verzoekster is enorm goed geïntegreerd in ons land. Zowel tijdens haar verblijf in Nederland als tijdens haar verblijf in België werkte verzoekster in ruime mate aan haar integratie, ondanks het feit dat deze hunker naar verdere integratie door haar echtgenoot vaak niet gewaardeerd werd en deze verzoekster hierin zoveel als mogelijk trachtte tegen te werken.

Reeds vanaf haar komst naar België schreef verzoekster zich in voor inburgeringscursussen en taallessen die zij met succes tot een goed einde wist te brengen. Verzoekster beseft de noodzaak van een vlotte kennis van het Nederlands voor de participatie en doet dan ook enorm haar best, waarbij thans nog steeds Nederlandse les volgt (stuk 4).

Verzoekster heeft zich steeds in regel gesteld bij de Belgische overheden en heeft nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd en heeft zich steeds goed gedragen.

Verzoekster is ook werkbereid, daarvan getuige haar huidige tewerkstelling bij één van de diensten van het OCMW te Turnhout (stuk 3).

De sociale en economische situatie waarin verzoekster in Marokko verkeerde, was zeer gunstig. Ze had een job en goede contacten met haar familie, doch liet dit alles achter om, naar ze toen dacht, haar grote liefde te volgen, waarna de relatie met haar familie sterk bergaf ging.

Verzoekster beschikt zodoende niet over het nodige sociaal netwerk om op een menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Marokko.

Alle belangen van verzoekster bevinden zich thans in België.

Verzoekster heeft hier ondertussen een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Zij leerde niet alleen mensen kennen gedurende haar studies, maar ook daarbuiten legde zij contacten. Zo werkte verzoekster mee als vrijwilligster tijdens het filmfestival MOOOV te Turnhout (stuk 5) en legde zij ook elders diverse sociale contacten, onder andere door deel te nemen aan een programma voor buurtsport.

Een negatieve beslissing in het kader van de regularisatieaanvraag van verzoekster vormt dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM, dat het recht inhoudt op de eerbiediging van het privéleven, wat aan verzoekster het recht geeft om relaties met anderen te ontwikkelen en deze relaties te onderhouden.

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, wordt aan verzoekster alle kansen ontnomen om een regularisatie om humanitaire redenen te kunnen bekomen. [...]"

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt – zoals verzoekster correct aangeeft – als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de realiteit van haar persoonlijke situatie, meer specifiek het door haar in België opgebouwde privéleven. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster vermelde elementen van integratie in België en het hieraan ontleende ingeroepen privéleven. Er werd een duidelijke motivering voorzien wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid betreft. Op deze concrete motivering wordt door verzoekster evenwel niet ingegaan.

Verzoekster betwist als dusdanig niet dat zij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft. Wel geeft zij aan van mening te zijn een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België te hebben opgebouwd. Zij verwijst hiervoor naar de elementen van integratie zoals deze ook worden vermeld in de bestreden beslissing. Zij betoogt dat al haar belangen zich thans in België bevinden, nu zij niet langer over het nodige sociale netwerk in Marokko beschikt. Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). In tegenstelling tot wat verzoekster aanhaalt, heeft de bestreden beslissing ook geenszins tot gevolg dat haar alle kansen op een machtiging tot verblijf om humanitaire redenen worden ontnomen. Verzoekster dient enkel de reguliere procedure te volgen. Indien haar ten gronde een machtiging tot een verblijf in het Rijk wordt geweigerd, kan zij zich alsnog beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt dan ook niet dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat de verplichting om terug te keren naar het land van verblijf in het buitenland om aldaar de machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het ingeroepen privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS